

GENEVIEVE COGMAN a pornit pe drumul literaturii de la o vîrstă fragedă, cu operele lui Tolkien și cu povestirile despre Sherlock Holmes. Și nu a mai privit niciodată înapoi. Dar, într-o notă poate mai prozaică, ea deține un masterat în Statistică aplicată în medicină și a cochetat cu o diversitate de slujbe: a scris cod pentru programe cu profil clinic, a fost analist de date și specialist în clasificări. Deși *Biblioteca invizibilă* este romanul ei de debut, a mai lucrat pe cont propriu ca autoare de scenarii pentru jocuri de rol. Seria *Biblioteca invizibilă* mai conține romanele *The Masked City* (în pregătire în ARMADA), *The Burning Page* și *The Lost Plot*. Pasiunile lui Genevieve Cogman includ realizarea de cuverturi din petice, crearea de bijuterii din mărgele, tricotatul și jocurile pe calculator. Locuiește în nordul Angliei.

Genevieve
Cogman

BIBLIOTECĂ INVIZIBILĂ

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

ARMADA

Irene dădea cu mopul pe podeaua de piatră, cu gesturi line și atente, admirând în tăcere strălucirea dalelor ude în lumina felinarului. O cam dorea spatele, dar era un lucru normal, după ce muncise o seară întreagă. Curătenia era, cu siguranță, necesară. Elevii de la Academia de băieți a prințului Mordred reușiseră să umple de murdărie și noroi podeaua, întocmai ca orice alți adolescenti. Studiile la interior, de arte oculte, istorie militară și alchimie, nu excludeau lecțiile de la exterior, de luptă strategică, duel, asasinare în câmp deschis și rugby.

Ceasul din birou bătu sfertul de oră. Asta îi mai lăsa patruzeci și cinci de minute înainte de rugăciunile și incantațiile de la miezul nopții. Știa, după săptămâni de experiență, și, dacă era să fie sinceră, din propriile amintiri de la internat, că băieții nu se vor ridica nici măcar cu o secundă înainte să fie necesar. Asta însemna că majoritatea aveau să se târască afară din pat pe la douăsprezece fără un sfert, înainte să se îndrepte spre capelă, cu hainele aruncate pe ei în grabă și cu părul abia pieptănărat. Așadar, avea cam treizeci de minute la dispoziție, înainte ca vreunul dintre ei să se miște.

Trei zece de minute ca să fure o carte și să fugă.

Propti mopul în găleată, se îndreptă de spate și își frecă preț de o clipă șalele. Uneori, munca sub acoperire ca Bibliotecar presupunea să se prefacă a fi vreo bogățăș căreia îi plăcea să socializeze, iar Bibliotecarul respectiv locuia în hoteluri scumpe și case de țară – asta în timp ce purta haine elegante și lua cine *haute cuisine*,

probabil pe farfurii cu margini aurite. Alteori, trebuia să-și piardă luni întregi pentru construirea unei identități de slujnică muncitoare, care dormea prin poduri, purtând o rochie simplă, cenușie, și mâncând la fel ca băieții. Putea doar să spere că următoarea ei misiune nu va înseamna la fel de multe boluri cu fieritură de ovăz la micul dejun.

Cele două uși din capătul corridorului erau destinația lui Irene: camera în care se țineau trofeele casei. Era plină de cupe de argint, toate stațate cu variațiuni de *Casa Turquine*, dar și cu obiecte de artă și manuscrise.

Unul dintre acele manuscrise era ținta ei.

Irene fusese trimisă de Bibliotecă în această lume paralelă pentru a obține *Recviemurile de la miezul nopții*, faimosul debut editorial al necromantului Balan Pestifer. Era, se pare, o operă fascinantă, foarte educativă și aproape deloc citită. Irene petrecuse o lună căutând o copie a textului, fiindcă Biblioteca nu solicitase originalul, ci doar o variantă corectă. Din păcate, nu doar că nu reușise să identifice unde s-ar fi putut afla aşa ceva, dar întrebările ei atrăseseră atenția altora (necromanți, bibliofili și vârcolaci). Fusese nevoie să renunțe la acea identitate sub acoperire și să fugă, înainte să fie prinsă.

Fusese noroc chior (sau, cum îi plăcea să credă, un instinct bine prelucrat) faptul că remarcase o referire întâmplătoare în corespondență privind „amintirile plăcute ale lui Sir Pestifer din vechea lui școală” și „donațiile sale către școală”. La vremea la care Pestifer scrisește aceste piese timpurii, era încă Tânăr și necunoscut. Era foarte posibil ca, în disperarea sa pentru atenție, sau din simplă dorință de a se lăuda, să fi donat un exemplar școlii. (Iar ea își epuizase toate celealte piste, aşa că merita să încerce.)

Durase câteva săptămâni pentru ca Irene să își creeze identitatea de Tânără spre treizeci de ani, cu un trecut sărman, dar onest, potrivit pentru o fată în casă, și apoi să-și găsească o slujbă de curătenie. Biblioteca principală a școlii nu avea niciun exemplar din *Recviemurile de la miezul nopții* și, în disperare de cauză, se

hotărâse să verifice internatul la care fusese necromantul. Dincolo de orice așteptări, avusese noroc.

Își abandonă echipamentul de curătenie și deschise geamul din capătul corridorului. Fereastra de cristal se mișcă ușor sub mâna ei; avusese grija să o ungă cu ulei, ceva mai devreme. O briză răcoroasă se strecuă înăuntru, semn de ploaie. Speră ca asta să nu se întâmple, dar unul dintre motourile Bibliotecii era împrumutat direct de la marele strateg militar Clausewitz: nicio strategie nu supraviețuiește contactului cu inamicul. Sau, în jargon: Lucrurile ar putea merge prost. Fiți pregătiți!

Se repezi înapoi pe culoar, spre camera trofeelor, și deschise ușa. Lumina se reflectă în cupele de argint și vitrinele de prezentare. Fără să se obosească să aprindă felinarul din centrul încăperii, se îndreptă spre al doilea dulap din dreapta. Încă îi mai mirosea a ceară cu care lustruise lemnul, cu două zile în urmă. Deschizând ușa, scoase teancul de cărți din spate și apoi un volum uzat, îmbrăcat în piele de un violet-închis.

(Când Pestifer trimisese cartea școlii, se agitase și se plimbase de colo până colo pe podea, sperând să primească vreun soi de recunoaștere din partea profesorilor, care să-i laude cercetările, urându-i succes în viitor? Sau îi trimisese doar o scrisoare formală, prin care-i confirmaseră primirea, și apoi îi uitaseră opera într-o grămadă de alte cărți, publicate pe cont propriu, din vanitate trimise de foști elevi și deja uitate?)

Din fericire, era un volum mic. Îl vârî într-un buzunar secret, puse la loc celealte cărți, ca să-și acopere urmele, și apoi ezită.

În fond, era o școală unde se preda magia. Și, ca Bibliotecar, avea un avantaj imens, pe care nu-l avea nimeni altcineva – nici necromanții, nici cei din poporul zânelor, nici dragonii, nici oamenii obișnuiți, nimeni. Se numea *Limba*. Doar Bibliotecarii o puteau citi. Doar Bibliotecarii o puteau folosi. Putea afecta anumite aspecte ale realității. Era extrem de utilă, chiar dacă vocabularul avea nevoie de revizuire permanentă. Din păcate, nu funcționa asupra magiei pure. Dacă maeștrii de la școală ar fi aruncat un soi de vrajă de alarmare, care să împiedice pe cineva

să fure cupele, și dacă funcționa pentru orice era luat din încăpere, atunci i se pregătea o surpriză neplăcută. Și ar fi fost groaznic de stânenitor să fie vânătă de o mulțime de adolescenti.

Irene se scutură, în sinea ei. Era pregătită pentru asta. Nu avea sens să mai lungească, iar dacă sedea pe loc, gândindu-se la posibilități, ar fi însemnat doar să rămână fără suficient timp.

Păși peste prag.

Un zgomot cumplit sparsese tăcerea. Bolta de piatră de deasupra ușii se cutremură, iar niște buze care ieșiră brusc la suprafață începură să urle: „Hoțul! Hoțul!“

Irene nu se complică să se opreasca și să-și blestemă soarta. Oamenii aveau să ajungă acolo în câteva clipe. Cu un strigăt puternic, se aruncă deasupra mopului și găleții, stropind deliberat și formând o băltoacă de apă murdară. Reuși să-și lovească și fluierul piciorului de găleată, ceea ce-i provoca lacrimi autentice.

Cățiva băieți mai mari ajunseră primii la locul faptei, în cămași de noapte și papuci. Prea treji ca să se fi trezit abia atunci, probabil că se ocupaseră cu vreun hobby interzis.

- Unde e hoțul? strigă brunetul.

- Acolo! răspunse cel blond, arătând-o cu degetul pe Irene.

- Nu fi prost! Aia-i una dintre slujnice, spuse celălalt, demonstrând astfel avantajul de a fura cărti când erai îmbrăcată ca o servitoare. Tu! Slujnico! Unde-i hoțul?

Irene arăta cu un deget tremurând în direcția ferestrei deschise, care-și alese perfect momentul să se clatine în vînt.

- M-a... M-a trântit la pământ...

- Ce înseamnă asta? făcu unul dintre maestri, apărut deodată complet îmbrăcat și miroșind a tabac. A pornit vreunul dintre voi alarma? adăugă apoi, făcând cărare prin mulțimea crescândă de băieți mai mici, cu câteva pocnete din degete.

- Nu, domnule! răspunse blondul. Abia am ajuns aici, iar el fugise deja. A ieșit pe geam! Îl putem urmări?

Privirea maestrului se mută la Irene.

- Tu, femeie!

Irene se ridică repede în picioare, sprijinindu-se artistic de mop, și își dădu după ureche o șuviță de păr. (Abia aștepta să plece de acolo, ca să poată face dușuri fierbinți și să-și prindă părul într-un coc normal.)

- Da, domnule, se smiorcă ea.

Cartea din buzunar îi apăsa piciorul.

- Ce ai văzut?

- Vai, domnule! Începu Irene, lăsându-și buza de jos să tremure încetișor. Dădeam cu mopul pe corridor, iar când am ajuns lângă camera trofeelor – arătă spre ea, fără să fie necesar –, înăuntru era lumină. Așa că am crezut că unul dintre tinerii domni învață... și am bătut, întrebând dacă pot intra să spăl pe jos. Dar n-a răspuns nimenei, domnule. Așa că am vrut să deschid ușa, dar, dintr-o dată, din interior a împins-o cineva, care m-a izbit și a fugit afară.

Băieții din public, cu vîrste cuprinse între unsprezece și șaptesprezece ani, îi sorbeau fiecare cuvânt. Cățiva dintre cei mai mici își scoaseră împăunați bărbile în afară, cu siguranță imaginându-și că ei își ar fi fost pregătiți pentru un asemenea caz. L-ar fi doborât pe intrus și l-ar fi lăsat fără cunoștință, pe loc.

- Era un bărbat foarte înalt, spuse Irene. Și era îmbrăcat în întregime în negru, însă avea ceva legat peste față, aşa că nu l-am văzut bine. Ducea ceva sub braț, înfășurat într-o pânză. Apoi s-a declanșat alarma, iar eu am strigat după ajutor, însă el a luat-o la goană pe corridor și a sărit pe fereastră.

Arăta spre geamul evident deschis, o cale de scăpare evidentă – poate prea evidentă – pentru orice hoț ipotetic.

- Apoi, acești tineri domni au apărut, chiar după ce el a fugit.

Îi indică pe primii doi sosiți, care păreau foarte mândri.

Maestrul încuviință. Își mângâie bărbia, gânditor.

- Jenkins! Palmwaite! Preluați conducerea Casei și duceți pe toată lumea înapoi, să se pregătească pentru capelă. Salter și Bryce, veniți să inventariem încăperea. Trebuie să vedem ce a fost luat.

Urmără proteste înăbușite din partea mulțimii de băieți, care cu siguranță ar fi preferat să sară pe geam și să alerge după hoț sau

poate să coboare și după aceea să îl urmărească, fără să sară de la etajul doi. Dar nimeni nu încercă să facă asta.

Irene blestemă în gând. O urmărire cu mulți oameni implicați a unui intrus inexistent ar fi încurcat frumușel lucrurile.

- Tu, spuse maestrul, întorcându-se spre ea. Du-te jos, la bucătărie, și bea niște ceai. Trebuie să fi fost tare neplăcut pentru tine.

Oare văzuse o urmă de îngrijorare autentică în privirea lui? Sau era o bănuială? Făcuse tot posibilul să lase urme false, dar fusese singura persoană în zonă și ceva tocmai se furase. Majoritatea maestrilor din zonă ignorau servitorii, dar acesta ar fi putut reprezenta o excepție nererică de la regulă.

- Fii pe fază, în caz că trebuie să îți mai punem întrebări.

- Firește, domnule, spuse Irene, făcând o mică reverență.

Luă mopul și găleata și își croi drum prin grupul de băieți, îndreptându-se spre scări, atentă să nu meargă suspect de repede.

Avea nevoie de două minute să ajungă la bucătărie și să lase lucrurile acolo. Un alt minut să iasă din Casă. Încă cinci, poate trei, dacă fugea, să ajungă în biblioteca scolii. Era suficient.

Când ajunse, bucătăria era deja aglomerată până la refuz de slujitoarele care pregăteau oale cu fieritură de ovăz. Supraveghetoarea, majordomul și bucătăreasa jucau cărți și nimeni nu se deranjase să verifice alarma de sus.

- S-a întâmplat ceva, Meredith? întrebă supraveghetoarea, când intră Irene.

- Tinerii domni sunt ei însăși, ca de fiecare dată, doamnă, răspunse Irene. Cred că una dintre celelalte Case le-a jucat un fel de festă. Cu permisiunea dumitale, aş putea să merg la spălătorie și să mă curăț.

Arăta spre petele de apă murdară de pe uniforma cenușie și șorț.

- Vezi să nu stai mult! răspunse supraveghetoarea. Ai de măturat în dormitoare, cătă vreme tinerii domni sunt la capelă.

Irene încuviință umilă și părăsi bucătăria. De sus nu se auzea încă niciun semn de alarmă. Prea bine. Deschise în liniște ușa internatului și ieși.

Clădirile se înșiruiau de-a lungul străzii principale, cu un patrulater central în care se afla capela, sala de adunare și – cel mai important loc pentru ea – biblioteca școlii. Casa Turquine era a doua, ceea ce însemna că avea de trecut pe lângă o singură casă, de preferință fără să atragă atenția. Nu trebuia să fugă. Nu încă. Dacă o vedea cineva alergând, ar fi stârnit bănuieri. Trebuia doar să meargă, frumos, cu calm, de parcă ar fi avut o treabă de făcut.

Reuși, pentru vreo trei metri.

O fereastră se deschise brusc în spatele ei, în Casa Turquine, și maestrul care discutase cu ea se aplecă în afară. Arăta spre ea.

- Hoață! Hoață!

Irene își ridică fustele și o luă la sănătoasa. Pietrișul îi scrâșnea sub tălpi, iar primele picături de ploaie începură să-i biciuască fața. Ajunse în dreptul următoarei clădiri, Casa Bruce, și, pentru o clipă, se gândi să-și abandoneze planul de fugă și să se ascundă acolo, ca să-i fie pierdută urma și să încetinească urmăritori. Dar simțul de autoconservare îi spuse că nu avea să funcționeze mai mult de câteva minute.

Șuieratul din spatele ei o avertiză chiar la țanc. Se aruncă la pământ, rostogolindu-se, când garguiul o atacă, tipând, cu ghearele de piatră întinse, dând să o însface. Rată și se zbătu să-și revină din plonjon, cu aripile grele retezând aerul, în timp ce se străduia să câștige înălțime. O altă creatură se aruncase de pe acoperișul Casei Turquine și se rotea, căutând un unghi de atac potrivit.

Era una din acele situații, se gândi Irene cu amărăciune, în care ar fi fost minunat să fie necromant sau vrăjitor sau cineva care putea manipula forțele magice ale lumii, ca să țintească garguii enervanți de pe cer. Făcuse tot posibilul să evite atenția excesivă, să-și păstreze acoperirea și să nu pună în pericol puști obraznici, care lăsau noroi peste tot pe podea și nu se oboseau să-și atârne pelerinele. Unde ajunsese? La un stol de gargui care o atacau – mă rog, doar doi până acum – și probabil la un atac în masă din partea elevilor și maeștrilor, în câteva minute. Gata cu recompensele virtuții!

Rememoră rapid ce știa despre gargui. Există câte unul pe acoperișul fiecărei clădiri a internatului. Erau chiar menționatai

în plantele de prezentare, ca garanție pentru siguranța elevilor - RÂPITORII VOR FI RUPTI ÎN BUCĂȚI DE ARTEFACTELE NOASTRE ISTORICE, ÎNTREȚINUTE PROFESIONIST! Deși, după ce lucrase acolo câteva luni, credea că elevii însăși erau mult mai periculoși pentru posibilități răpitori.

Partea bună (fiindcă trebuia mereu să existe o parte bună) era că garguii se dădeau des în spectacol, însă nu erau prea eficienți într-un spațiu redus. Partea proastă era că fuga în linie dreaptă ar fi transformat-o într-o întărire mobilă perfectă. Dar, revenind la partea bună, după cum scria și în pliant, garguii erau făcuți din granit, spre deosebire de tot ce se mai afla în jur.

Așa că avea nevoie de o sincronizare atentă. Din fericire, garguii nu erau prea inteligenți, așa că aveau să fie concentrați să o prindă și nu să se întrebe de ce rămânea nemăscată.

Inspiră adânc.

Primul gargui ajunse la altitudinea potrivită pentru plutire. Chemă un alt gargui cu un scrâșnet țiuitor și împreună se lăsară în picaj spre ea, cu aripile întinse ca niște umbre întunecate, profilate pe cer.

Irene strigă căt putu de tare:

- *Granit, fă-te piatră și stai pe loc!*

Limba funcționa de fiecare dată foarte bine când poruncea lucrurilor să fie ceea ce erau de la natură sau să facă ce doreau să facă. Piatra voia să fie inertă și solidă. Ordinul ei nu făcu decât să întărească ordinea firească a lucrurilor. Astfel, fu antidotul perfect pentru magia nefirească, cea care susținea garguii de piatră în zbor.

Garguii întepeniră în plin avânt, cu aripile înghețate, și o rătară. Unul se lovi de pământ, formând un mic crater, iar celălalt căzu într-o rână și ară o brazdă lată de-a lungul cărării frumos pietruite, apoi se ciocni de unul dintre pomii lime care o străjuiau. Plouă peste el cu frunze.

Nu avea timp să stea și să se împăuneze, așa că fugi.

Apoi, începură urletele. Erau fie câini demonici, fie adolescenți, dar bănuia că erau cei dintâi. Pliantul îi menționa și pe ei. Broșura o ajutase mult când studiase echipamentele de protecție

ale școlii. Dacă trebuia să revină vreodată, probabil că și-ar fi putut vinde serviciile de consultant pentru siguranță. Sub pseudonim, firește.

O izbucnire bruscă de lumină roșie îi trimise umbra săltând pe stradă, în fața ei, și confirmă teoria câinilor demonici. Da. Se pregătise pentru ei. Pentru magia organizată se putea pregăti, chiar dacă nu știa să o facă. Trebuia doar să-și păstreze calmul și să ajungă la hidrant, înainte să ajungă ei la ea.

Printre utilitățile sale moderne, școala avea apă curentă și un sistem de prevenire a incendiilor. Ceea ce însemna că existau hidranți de-a lungul străzii principale. Cel care se afla între ea și biblioteca școlii era la vreo cinci metri distanță.

Trei metri. Auzea laboare dupăiau în urma ei, azvârlind pietrișul în huruitul unui ritm sălbatic. Irene nu privi înapoi.

Un metru și jumătate. Ceva gâfăi chiar în spatele ei.

Se aruncă spre hidrant, un ciot negru, neimpresionant, de metal, de jumătate de metru înălțime. Atunci, o greutate fierbinte o lovi în spate, trântind-o la pământ și țintuind-o acolo. Își răsuci capul că să vadă o creațură asemănătoare cu un câine imens, care se ghemuise deasupra ei. Nu o ardea, cel puțin nu încă, însă trupul îi era fierbinte ca un cuptor. Din căte știa, dacă dorea, putea deveni mult, mult mai fierbinte. Ochii lui ardeau ca niște cărbuni în capul fumegând, iar când deschise gura, dezvelind niște colții zimțați, saliva la fel de fierbinte se scurse pe ceafa lui Irene. Haide, încearcă, părea să spună. Încearcă numai. Dă-mi un motiv.

- Hidrant, explodează! strigă Irene.

Dulăul deschise fălcile mai larg, într-un avertisment leneș.

Hidrantul explodează cam la nivelul genunchilor. Fragmente de fier răsucit sărără în toate direcțiile, odată cu primul șuviu de apă. Irene era indecisă între Mulțumesc Cerului că sunt la pământ și Asta se întâmplă dacă folosesc vocabular ezitant și alegeri neinspirate de cuvinte. O bucată de metal străbătu aerul la câțiva centimetri deasupra nasului ei și lovi creațura pe care o trimise învârtindu-se în spate, urlând de durere.